

ANNIE LUCAS

Lys i Mørket.

EN FORTÆLLING

FRA DEN FRANSK-TYSKE KRIG

Fortsat.

Der var nok at udrette endnu i de overfyldte Hospitaler. Undertiden begyndte Thekla blidt at skænde paa mig, naar jeg kom hjem, træt, overanstrengt og nedslaaet.

Og da kunde hun sukke og trykke sine søde Læber mod mine og se kærlig paa mig, medens Taarer fyldte hendes store, milde Øjne.

Naar jeg bliver fuldkommen rask igen, kan jeg maaske blive i Stand til at ofre mig fuldstændig dertil.

En stor Glæde har mine Besøg i Hospitalet skienket mig. I Rekonvalescensenternes Sygestue opdagede jeg et bekendt Ansigt — stakkels ærlige, trofaste Blaise.

Hans Glæde ved at se mig var lige saa stor som hans Sorg ved at høre om det gamle Slots Odelæggelse og stakkels Barbés Død.

Saa snart han var bleven helbredet, rejste han derfor til sit Hjem i Nærheden af mit gamle Hjems Ruiner.

Til hans Omsorg betroede jeg alt, hvad jeg endnu havde tilbage i Dreycy, — mine Grave. Han vil passe dem godt for de dødes Skyld saavel som for min.

Og senere, naar Tiden til en vis Grad har bragt mit Hjerne Lægedom og ny Kraft, vil jeg maaske endnu engang besøge dem.

Kort efter Blaíses Hjemkomst hørte jeg fra Pater Fontaine. Stakkels gamle Mand! han skræmte med faderlig Venlighed og beklager inderlig de Forandringer og dybe Savn, dette Aars Strid har bragt over Dreycys simple og lykkelige Arnesteder.

Ogsaa fra Victoire har jeg hørt. Hendes Francois er undsluppet Krigens Farer, og de skal snart giftes. Det Hus, hvori de skal bo, er rummeligt, ved jeg, derfor har jeg skrevet og bedt hende tage Pierre til sig, og for Barbés Skyld gør hun det gerne.

Karl siger, at hvad der er tilbage af min Faders Ejendom, vil blive tilstrækkeligt til at godtgøre hende det og til at tilfredsstille mine egne Fornødenheder.

I det mindste tror jeg, det er saa, — skønt jeg ved ikke, hvorledes det kan være, at der synes at være mindre Velsignelse ved mit Arbejde i den sidste Tid, baade for mig selv og for dem, jeg søger at hjælpe.

Og nu er min Historie fortalt. Det er muligt, at nogen af dem, der læser disse Blade, vil synes, at Indholdet er ubetydeligt og bevæger sig for meget om min egen Person.

Hvis det er saa, da er Arbejdet med at nedskrive mit Liv Historie forføjlet.

Naar jeg tog mig for at nedskrive alt, hvad der er hædet mig, og hvad jeg har følt, saa maa der jo tales mest om mig selv; og om mine Øjne var alt for beduggede af Taarer til at kunne se ud over min egen lille Kreds, ja saa bliver deres Horizont visselig snæver.

Men for mig har Nedskrivelsen af alt det oplevede været til Trøst og Velsignelse.

Og selv om derved de blødende Saar er blevne revne op paany, saa har jeg dog bedre lært at sætte Pris paa den omme Haand, som forbinder og læger, og den Kærlighed, der lig en Balsam lindrer den sviende Smerte.

Og mit inderligste Ønske er, at disse Optegnelser kunde tjene til at føre et andet dybt saaret Hjerne, en anden angstfuld Sjæl til den store, eneste Læge, der alene formaar at forbinde og helbrede vore urolige, bævende Hjerters Saar.

Og hvad jeg især vilde fremhæve ved Optegnelsen af disse Minder, var at vise, hvorledes Lyset kom ind i min Sjæl fra Mørket og igennem Mørket, og hvorledes midt i Smerten og Lidelsen, som var dybere og bitrere end Døden, det Lys er mig nok.

Ja, thi det er mig nok Med dette Lys er jeg tilfredsstillet.

Jeg knapper atter Spændebogen til; den blev begyndt i Bitterhed, sluttet i Taknemmelighed.

Vistnok er der endnu mørke Timer — lig den paa Triumfdagen, da jeg begyndte disse Optegnelser om den Vej, hvorpaa Herren har ført mig, — Timer, da Mindets og Smertens Bølger truer med at overskylle mig; men Lyset skinner altid snart igen over de oprørte Vaande og oplyser deres Mørke.

Jeg vilde ikke ombytte den stejle, ensomme Sorgens Sti, over hvilken hint Lys skinner, med den jevneste og kønneste Sti, kun oplyst af jordisk Solskin.

Støttende mig i ydmyg Tillid til det Hjerne, der blev sønderknust for min Skyld, og omfattende den gennemboredede Haand, der leder mig fremad til Hvilen histoppe, iler jeg mod det Land, hvor Død og Skilsmisse ikke skal være mere, hvor Taarerne bliver aftørrede for evig.

Der er allerede min søde Moders knuste Hjerne læget i den Kærligheds fulde Solskin, som ingen Forandring kender, hverken der eller her.

Der har min elskede Faders urolige Aand fundet Hvile i den klare Glans af det Lys, som ikke er fordunklet af nogen Sky.

Der lever min Conrad i Hans Nærhed, hvem han elskede uden at have set — hvem han tilbød og fulgte henede som den, der „bærer Banner fremfor ti Tusinde.”

Der tænker jeg ogsaa, at Barbe er hos den „gode Hyrde” med ethvert af sine Savn tilfredsstillet.

Der har de det saa godt — o, saa godt! Og jeg? Jo, ledet af den samme Haand, bevaaret af den samme Kærlighed og opmuntret ved Straalerne af det samme Lys — har jeg det ogsaa godt.

Livets korte Frist iler hurtig hen, Jesus kommer snart. Jeg lytter efter Hans kommende Fodtrin, og jeg kan vente.

Jeg er tilfreds.

FEMOGTYVENDE KAPITEL.

Klart Solskin efter Regn.

Et Aar eller mere er henrundet, siden jeg skrev de sidste Sider i denne Bog.

To Sommer har jeg tilbragt i de Omgivelser, hvor — for os, som elskede ham — Conrads Minde endnu rvæler; een Vinter ved det Sygeleje, hvorpaa vor elskede Thekla laa.

I mange Uger vaagede vi over hende ved selve Grænselandet; men Gud gav hende tilbage til os; og i disse alvorsfulde Nattevagter gav Gud mig nye Lærdomme.

Den ene var, at det var min egen Vej, jeg valgte, ikke den, Herren havde bestemt for mig, naar jeg talte om at forlade det Hjem og de Venner, Han havde givet mig. Jeg kom til at se, at — fordi jeg ikke kunrde have de jordiske Velsignelser, jeg ønskede, — stødte jeg dem fra mig. Han havde gydt i mit Bæger. Siden den Tid har jeg taget dem af Hans kærlige Hænder.

Det kan være, at Han vil, min Gerning for Ham skal bestaa i disse beskedne og ubemærkede Tjenester i det Hjem, hvori Han har sat mig.

Hvis det er saa, da er jeg villig til Time for Time af Hans Haand at tage det Arbejde, Han vil have mig til at udføre; villig til at arbejde eller at vente til at gaa ud og fortælle om Ham til de syge og lidende, naar Han sender mig, eller til at sidde rolig ved Hans Fødder.

Thekla har i Sandhed været en Søster og Karl en Broder for mig, og det er ubeskriveligt sødt at føle deres lille Conrads Barnehænder om min Hals.

Det var Theklas Ønske, at han skulde bære det Navn. Mig voldte det i Begyndelsen Smerte at høre det blive udtalt paa en let Maade; thi for mig er der kun een Conrad. Men Thekla vilde saa gerne have det, — og han har jo nu desuden sit nye Navn.

Deres Kærlighed er mig inderlig dyrebar, og jeg kalder mig ikke længere forladt.

Mit Helbred er vendt tilbage, jeg kan atter smile; en rolig, stille Fred, født ud af Sorgen, fylder mit Hjerne.

Man fortæller mig, at jeg endnu kan have en lykkelig Fremtid for mig, at Tiden har en vidunderlig lægende Evne.

Jeg ved, man mener, at jeg igen skal kunne elske og faa et eget Hjem.

Men deri tager man fejl. Mit Hjerne tilhører Conrad, lige saa helt, udelt og uforanderlig, som dengang, da jeg endnu ikke selv vidste af det, under Spadserturen paa Terrassen og paa Bjergskraaning i Dreycy, og da jeg sad ved hans Døds seng og siden stod ensom og forladt ved hans lukkede Grav.

Og saaledes vil det blive ved at være altid, — altid.

Da mit Hjertes Dør aabnedes, og Conrad kom derind tillukkede den straks efter ham.

Og han udfylder endnu bestandig Pladsen derinde. Ingen anden Haand end hans kan finde den skjulte Fjeder; thi — han er ikke død for mig, han er kun gaaet i Forvejen hjem.

Jeg er lykkelig i min Herres aldrig svigtende Kærlighed, i den salige Vished om den fuldkomne Hvile og Fred, hvori mine forudgangne kære nu bor, og i det lyse Haab om at møde dem der, hvor Død og Smerte og Taarer og Sorg er ukendte Ord.

Jeg er ogsaa lykkelig i deres Kærlighed og

Venskab, blandt hvem jeg har fundet min Plads henede, og i den sikre Forvisning om, at den Sød, der er saet under Taarer, vil blive høstet med Frydsang, naar Negene indsamles i Herlighed paa den Evigheds Morgen, som ingen Skyer fordunkler.

Dog kommer der ogsaa nu Tider, da mit Hjerne er svagt, da gribes jeg af Længsel efter at høre min Conrads Fodtrin, gribe hans udstrakte Haand, høre hans kære Stemme.

Saa synes alt det, jeg ellers er i Besiddelse af, at tabe sit Værd, alt er mørkt i Sammenligning med hans straalende Øjne og lysende Smil.

Men saa trøster min trofaste Frelser mig igen. Jeg husker hans Taarer ved Lazarus Grav, og mit Hjerne banker Ham imøde med den gamle Bøn: „Herre, Du ved det!”

Ja, medens jeg venter paa at blive kaldt hjem, kan jeg ikke sørge som de, der intet Haab har.

Da jeg sidst skrev i denne Bog, sluttede jeg med: „Jeg er tilfreds!”

Nu kan jeg, Herren til Pris og Ære, slutte med: „Jeg er lykkelig!”

„Som bedrøvede, dog altid glade!”

THE BISHOP MAKES ANSWER.

(Indsendt af Mrs. L. P. Madsen, Council Bluffs, Ia., og tilegnet Mrs. Bonicksen, Ringsted, Ia.)

Edwin Markham recently wrote a poem called "Markham's Question," containing these lines:

Oh, mother, will you longer give your sons To feed the awful hunger of the guns? What is the worth of all these battle drums If from the field the loved one never comes? What are loud hosannas to the brave If all your share is some forgotten grave?

Bishop Matt E. Hughes of Portland, Ore., has lost a son, killed in action "somewhere in France". This gives greater significance to a poem he has written in answer to "Markham's Question." The Bishop's answer follows:

God gave my son in trust to me; Christ died for him, and he should be A man for Christ. He is his own And God's and man's; not mine alone. He was not mine to give. He gave Himself that he might help to save All that Christians should revere All that enlightened men hold dear.

"To feed the guns?" Oh, torpid soul! Awake and see life as a whole, When freedom, honor, justice, right, Were threatened by the despot's might. With heart aflame and soul alight He bravely went for God to fight Against base savages whose pride The laws of God and man defied; Who maidens pure and sweet defiled; He did not go to "feed the guns," He went to save from ruthless Huns His home and country, and to be A guardian of democracy.

"What if he does not come?" you say. Ah, well, my sky would be more gray, But through the clouds the suns would shine, And vital memories be mine; God's test of manhood is, I know, Not, "Will he come?" but, "Did he go?" And yet he went with purpose high To fight for peace, and overthrow The plan of Christ's relentless foe. He dreaded not the battlefield; He went to make fierce vandals yield. If he comes not again to me I shall be sad, but not that he Went like a man, a hero true, His part unselfishly to do. My heart will feel unexultant pride That for humanity he died.

"Forgotten grave?" This selfish plea Awakes no depp response in me, For though his grave I may not see, My boy will ne'er forgotten be; My real son can never die, This but his body that may lie In foreign land, and I shall keep Remembrance fond, forever, deep Within my heart of my true son Because of triumphs that he won. It matters not where some men live; If my dear son his life must give, Hosannas I will sing for him, E'en though my eyes with tears are dim; And when the war is over, when His gallant comrades come again, I'll cheer them as they're marching by, Rejoicing that they did not die; And when his vacant place I see, My heart will bound with joy that he Was mine so long—my fine young son— And cheer for him whose work is done.

KVITTERING.

Til den for. ev. luth. Kirkes Børnehjem.

Før kvitteret se Kbl. Nr. 4 \$3214.72. Albert Lea, Minn., Mrs. C. Jensen \$10. Brooklyn, N. Y. Salems Mghs Kv. \$15. Platte Co., Nebr. Børnenes Offer ved Juletræet \$9.36. Racine, Wis., Mrs. Chr. Christensen \$2. Galele, Altom og Metha Hansen hv. \$2. Emil Hansen og Hustru \$4. Westbrook, Me., The Sunday school of the f. d. l. Church \$40. Royal, Ia., Bethlehem Mghs Søndagsskole \$47. Moorhead, Ia., Offer ved Juletræet \$6. Søndagsskolen \$4. Sparta, Wis., H. J. Jørgensen og Hustru \$2. Ruskin, Nebr., Anna, Ruth, Amanda og Dagny Kaldahl \$2.50. Potter, Nebr., St. Peters Mgh. \$9.58. Eugene, Oregon, Bethesda Mghs Søndagsskolebørn \$8.20. Weeping Water, Neb. Ruth Ankersen 50c. Kenosha, Wis., Christian J. Jensen \$5. Waupaca, Wis., Helligaands Mgh. Indkommen ved Juletræet \$21.90. Northfield, Minn., Ferdinand Miller og Hustru til Elk Horn Hjemmet \$2.50. St. Louis, Mo., Kv. \$10. Hutchinson, Minn., Mrs. Christ Hansen \$5. N. Dak., Daneville Mghs Kv. \$15. Denmark, Wis., Mrs. Jens Christensen \$1, Mrs. Peder Christensen \$1. Cedar Falls, Ia., fra Marion \$10. Tilsammen \$3452.26.

Blair, Nebr., den 22. Jan., 1919.

Med Tak modtaget. Otto Hansen.

Til den for. ev. l. Kirkes Børnehjem:

Før kvitteret, se Bbl. Nr. 6 .....\$3452.26 Superior, Wis., ved Søndagsskolens Julefest, ... 8.50 Plainview, Nebr., Børnenes Offer ved Juletræet ..... 5.00 Winnetoon, Nebr., Børnenes Offer ved Juletræet ..... 4.17 Brooklyn, N. Y. Kvindef. .... 10.00 Kenosha, Wis., St. Marie Mghs Søndagsskole Offer ved Juletræet .... 11.39 Brooklyn, N. Y., Pastor J. J. Kildsig og Hustru ..... 10.00 Winnetoon, Nebr., Kvindef. .... 10.00 Brush, Colo., Eben Ezer Juleoffer ... 12.56 Winnetoon, Nebr., Viola og Aronld Hansen ..... 3.00 Hampton, Nebr., Immanuels Mghs Søndagsskolebørn ..... 7.75 Waupaca, Wis., Vor Frelseres Mghs Søndagsskolens Juleoffer ..... 26.49 Boelus, Nebr., John Christensen .... 1.00 Brush, Colo., Johannah og Asta Petersen ..... 5.00 Fertile, N. Dak., Bethel Kvindef. ... 20.00 New Denmark, Wis., Kvindef. 10.00

Tilsammen \$3597.12

Blair, Nebr., den 30. Jan. 1919.

Med Tak modtaget Otto Hansen.

Rettelse.

I Børnebladet Nr. 1 er kvitteret, Viborg, S. Dak., Spring Valley sk. ev. l. Mghs Kv. \$12, skulde være \$10; og følgende Navne udeladt, Poy Sippi, Wis., Kv. \$5, Davex, Nebr., Nazareth Mghs Kv. \$12. Summeringen var rigtig. Venligst Otto Hansen.

Gaver til Eлим Børnehjem, Elk Horn.

Jens Rasmussen, E. H., 1 Sæk Mel. Florence og Helen Jensen, Albert Lea, en Julepakke. Hans Hendriksen, E. H., \$20. Unævnt Ruskin \$25. E. H., Kvindeforening \$100. Hampton Pigeforening, ved Mrs. Minnie Erikson: 4 Quilts, 6 Lagener. Audubon Hjelpeforening, ved Mrs. Marie Nissen \$5. Mrs. Peter Ruder, Callender, Ia. 1 Par Sko. Spencer Kvindeforening, en Kasse Børnetøj. Chris Christensen, Audubon, R. 4, \$15. Niels R. Matthiesen, E. H., \$5. C. L. Schack, E. H., \$5. Henry Johnson og Knud Hansen, en Pose Nødder. Mrs. A. Jensen og C. Carlsen, Coulter, Ia., en Julepakke. Miss Thea. Jensen, Blair, Nebr., en Julepakke. Mrs. A. P. Andersen, E. H., en Julepakke. Mrs. Jens Carlsen, E. H., en Julepakke. Mrs. Anna Jensen, H. Christensen, Bethania Menighed \$3. Coulter, \$5. W. W. Club, Elk Horn, \$15. Bethania Menighed: Jørgen Møller \$5, Chris H. Christensen \$3, Chris Christoffersen, en Julepakke, Fred Christoffersen, en Julepakke, Mrs. Bertel Mikkelsen, en Julepakke, Anders Andersen, en Julepakke, Kvindeforeningen \$25, Niels Hjulter \$2, Ole Jensen, en Sæk Mel. Mrs. Peter F. Andersen, E. H., en Gaas. Carl Jensen \$2. Walter Gregersen \$5 og en Julepakke. Thornton Kvindeforening \$9.50 og en Pakke brugt Tøj. Jens R. Christensen, Audubon \$5. Nicolai Marcussen, Bethania, \$5. Kvindeforening, Milwaukee, \$2. Kasser Børnetøj. Mrs. Hans Petersen, E. H., West, en Kasse Æbler. Chris Petersen, E. H., en Sæk Mel. Jeppe Tøvel, E. H. en Sæk Mel. Fra Omaha, ved Pastor Berthelsen, en Julepakke. Hans Petersen, store, en Julepakke. Wm. Haegh, E. H., en Kasse Æbler. Mrs. Mads Gregersen, \$5. Søndagsskole, Ringsed, Ia., \$16.25. Mrs. Svend Larsen, 6 Par Kopper. Dansk Brodersamfund ved Ralf Rasmussen, Kenosha, \$196.34. Lars Johansen, E. H., 2 Mattresses. Mrs. N. C. Bang, Spencer, Ia., 1 Overcoat og 3 pairs Mittens.

Hjertelig Tak!

Max Matthiesen